

pályájáról letérve, századok EKG-ján ver
 (félre): Alceste, Heidegger, holdkór s Hold-kor.
 [Csak a nők ne nevezzék embergyűlölőnek!]
 Újrakezdi hát. Antinómiája égre nyújtja két
 karját. S a kizárt harmadikat. S a tölgyvállú
 rabszolga Argosz falait építi, létfeledésben.

Babiczyk Tibor

A rejtekhely

Évekkel korábban vágta ki az öreg olajfát.
 Négyen kellettek hozzá, a csavaros törzs –
 mint egy összetett gondolat a világról –
 csak nehezen adta meg magát. Most pedig bántó

lett a földből kiálló csonk, ki kellett
 ásni. És a rögök közül felszínre került egy
 márvány nőalak – egyik keze csípőre
 téve, a másik a tarkóján. „Eddig még soha

nem találtam ásás közben mást, csak
 földet”, mondta a földműves. Azt érezte, a
 szobrot – és magát is – el kell rejtene valahol.
 „Én is föld vagyok”, ennyit szólt a szobor.

A szobrászműhelyben

„Szép vagy”, mondod a nőnek, és azt
 jelenti: „Szép vagyok”. Ne csodáld,
 ha szellemek lepik el az ágyad.

Itt egy darab apámból, nem
 hús, csak romlott indulat. Itt egy
 érzés – vajon kié lehet? Amire nem

emlékszel, létezik, és nem felejt
 el téged. „Szép vagy”, hazudja.
 És most itt állsz meztelenül.

A pillanatok

Mindent felold az idő – van, akit már a születés pillanatában, mást élete delén, és olyan is akad, akire több nemzedék emlékezik. A többi – hogy épp mi marad meg századok hosszú során, mielőtt eltűnne

végleg – esetleges. Mindent felold az idő: ez a rend. És mégis a rendet felrúgni születünk, sírni, röhögni a szenttelen órák vonulásán, tőrni, hogy feledéssé szelidüljön az emlék, és szeretni, amíg alaktalanná szét nem mállik a perc.

